

KÚRIA

Bfv.882/2015/6.szám

A Kúria Budapesten, a 2015. év november hó 19. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A közúti baleset gondatlan okozásának vétsége és más bűncselekmény miatt I. rendű terhelt és társa ellen folyamatban volt büntetőügyben I. rendű terhelt és védője által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálva a Szikszói Járásbíróság B.212/2013/11. számú ítéletét és a Miskolci Törvényszék, mint másodfokú bíróság 1.Bf.986/2014/13. számú ítéletét I. rendű terhelt tekintetében hatályában fenntartja.

A végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

I.

A Szikszói Járásbíróság a 2014. március 6. napján tartott tárgyaláson meghozott és kihirdetett B.212/2013/11. számú ítéletével I. rendű terheltet bűnösnek mondta ki közúti baleset okozásának vétségében [1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: korábbi Btk.) 187. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont] és segítségnyújtás elmulasztásának büntetében [korábbi Btk. 172. § (1) bekezdés, (3) bekezdés I. fordulat]. Ezért őt - halmazati büntetésül - 2 év - végrehajtásában 5 év próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre és 3 év közúti járművezetéstől eltiltásra

ítélte. Rendelkezett a közúti járművezetéstől eltiltás tartamába beszámításról, a lefoglalt bűnjelekről és az „eljárási” (helyesen: bűnügyi) költségről.

A kétirányú fellebbezések alapján másodfokon eljáró Miskolci Törvényszék a 2015. február 23. napján tartott tárgyaláson meghozott és kihirdetett 1.Bf.986/2014/13. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet megváltoztatta annyiban, hogy a szabadságvesztés végrehajtása felfüggesztésének próbaidejét 4 évre enyhítette, egyebekben helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság által megállapított (elsőfokú ítélet 3-4. oldal), a másodfokú bíróság által részben kiegészített (másodfokú ítélet 3. oldal 5-6. bekezdés), s ekként a felülbírálathoz alapul vett történeti tényállás szerint a község belterületi útja közvilágítással ellátott, 6 méter széles, kétirányú, osztatlan forgalmi jelű, útburkolati jelekkel felfestett, töredezett, egyenetlen, hullámos burkolatú, száraz, sík felületű közút; mindkét oldalán 1,5 méter széles, hóval borított útpadkával.

Az I. rendű terhelt 2013. január 25-én 17 óra 20 perckor - polgári szürkületben, éjszakai látási viszonyok között - az általa tudottan (elsőfokú ítélet 8. oldal) maximálisan 25 km/óra sebességgel vezethető munkagéppel, a megengedett meghaladó sebességgel közlekedett a községben. Útközbeli meghibásodás folytán nem működött sem a távolsági sem a tompított fényszóró, ezért csak helyzetjelző fényt használt. Utasként a II. rendű terheltet szállította. Később észlelte az úttesten keresztirányban (ittasan) fekvő sértettet. Észlelése után megpróbált „megközelve” a sértett fölött elhaladni, azonban a jobb első kerék belső oldalával áthaladt a sértett koponyáján. A sértett koponyája összeroppant, a helyszínen életét veszítette.

Az I. rendű terhelt 25 km/óra haladási sebesség mellett 23-28 méter távolságból, féktávolságon kívül észlelhette volna a sértettet. Intenzív fékezéssel 14-15 méter, lassító fékezéssel 20-22 méter távolságon belül megállíthatta volna a járművét. Az utóbbi esetben 1-6 méterrel állt volna meg a sértett előtt.

Az I. rendű terhelt megszegte a KRESZ 26. §-a (1) bekezdésének f) pontjában írt közúti közlekedési szabályt. Szabályszegése és a sértett halála között közvetlen okozati összefüggés állt fenn.

A baleset bekövetkezte után az I. rendű terhelt megállt. A II. rendű terhelttel együtt a jármű lépcsőjére kiállt, de látva a földön mozdulatlanul fekvő sértettet, a tőlük elvárható segítségnyújtás nélkül visszaültek a járműbe, és azzal tovább haladtak.

Az I. rendű terhelt hazatérése után, 17 óra 45 perckor telefonon tett bejelentést a rendőrséghez. Az I. rendű terhelt utóbbi

cselekményével a KRESZ 58. §-ának (1)-(2) bekezdésében foglalt közúti közlekedési szabályokat sértette meg.

Az elsőfokú bíróság a jogi értékelés körében kifejtette, hogy az I. rendű terhelt nem kellő körültekintéssel közlekedett. A veszélyhelyzetet ő idézte elő, mert az általa jól ismert útszakaszon, a község belterületén, a járda nélküli úttesten szabálytalanul áthaladó vagy áthaladás közben véletlenül eleső gyalogosokra számíthatott, mely akadályt megfelelő távolságból észlelve fékezéssel kellett volna elkerülnie. A segítségnyújtás elmulasztását külön nem indokolta.

A másodfokú bíróság a tényállást mindössze a terhelt közlekedési előéletére és az úttest szélességére nézve pontosította, egyebekben megalapozottnak, s így a felülbírálathoz irányadónak találta. Egyetértett az elsőfokú bíróság jogi értékelésével, bár az elsőfokú bíróság által eredetileg megsértettként megjelölt, a közúti baleset okozását érintő egyéb közúti közlekedési szabályokra hivatkozást mellőzte. Rögzítette egyúttal, hogy az I. rendű terhelt a jármű átlagnál magasabb felépítménye miatt választotta az ún. megközelítés lehetőségét.

II.

A bíróság jogerős ügydöntő határozata (alapítélet) ellen az I. rendű terhelt és védője nyújtott be felülvizsgálati indítványt a Be. 416. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján arra hivatkozással, hogy a terhelt bűnösségének megállapítására a közúti baleset okozásának vétségében a büntető anyagi jog szabályainak a megsértése miatt került sor. E bűncselekmény vádja alól az I. rendű terhelt felmentését, a fennmaradó másik bűncselekmény tekintetében, törvénysértő minősítésére figyelemmel kiszabott törvénysértő büntetés miatt, pénzbüntetés kiszabását és a közúti járművezetéstől eltiltás enyhítését vagy mellőzését indítványozta.

Az indítvány lényege szerint a jogerős ítéletben megállapított - és nem vitatott - közúti közlekedési szabály, a KRESZ 26. § (1) bekezdése f) pontjának a megsértése nem áll oksági kapcsolatban a sértett elütésével. Az I. rendű terhelt nem sértett közúti közlekedési szabályt, amikor ún. megközelítéssel kívánta elhárítani a sértett elütését. Az elütés elhárításának másik módja a fékezéssel történő elhárítás lett volna, amely azonban a nem alkalmazása miatt fikció, amire oksági kapcsolat nem alapozható.

A Legfőbb Ügyészség a BF.980/2015/1. számú átiratában a felülvizsgálati indítványt alaptalannak találta. Álláspontjának indokolása során abból indult ki, hogy az úton fekvő sértett féktávolságon kívül észlelhető volt. Elütését lassító fékezéssel is el lehetett volna kerülni, amennyiben az I. rendű terhelt a jármű megengedett legnagyobb sebességével halad. Ennek alapján pedig a

KRESZ 26. § (1) bekezdésének f) pontjában előírt közúti közlekedési szabály szándékos megszegése okozati összefüggésben áll a baleset bekövetkezésével, valamint annak eredményével, amelyek tekintetében a terhelt hanyag gondatlansága állapítható meg.

Az eljáró bíróságok helyesen következtettek az I. rendű terhelt bűnösségére, és törvényes a felrótt bűncselekmények minősítése is, így nincs alapja a büntetéskiszabás támadásának. Mindezekre figyelemmel a Legfőbb Ügyészség - miután feltétlen eljárási szabálysértést nem észlelt - a megtámadott határozatok tanácsülésen történő hatályában fenntartását indítványozta.

Az I. rendű terhelt védője az ügyészi álláspontra tett észrevételében a felülvizsgálati indítványt változtatás nélkül fenntartotta. Ismételten azt emelte ki, hogy az észleléskor elhatározott ún. megközelítés, azaz az elkörmányzással történő elhárítás végrehajtása megalapozott és reális alternatívája volt a fékezéssel történő elhárításnak. A fékezés indokoltsága pedig a fel nem derített és ekként ítéleti tényállássá sem tett konkrét méterekben megállapított felismerési távolsághoz kapcsolódhatott volna, ezért az alkalmazott, az adott típusú rendszámhoz rendelt megengedett sebesség túllépése nem áll oksági kapcsolatban az elháríthatósággal.

A védő kitért arra is, hogy a - közelebbről nem konkretizált - bírói gyakorlat értelmében reálisan nem kell számítani az úttesten sötét ruházatban fekvő személyre, és csak a felismerési távolság tisztázásával vonható következtetés az elháríthatóságra.

III.

A Kúria azt állapította meg, hogy a felülvizsgálati indítvány nem alapos.

1.

A felülvizsgálati eljárás rendkívüli jogorvoslati eljárás. A felülvizsgálati eljárásban a jogerős határozatban megállapított tényállás az irányadó. A felülvizsgálati indítványban a jogerős határozat által megállapított tényállás nem támadható [Be. 423. § (1) bekezdés]. A tényálláshoz kötöttség figyelembe vétele mellett a Kúria a megtámadott határozatot csak a felülvizsgálati indítvánnyal megtámadott részében és csak az indítványban meghatározott ok alapján bírálja felül. A felülvizsgálati eljárásban bizonyításnak nincs helye [Be. 419. § (1) bekezdés, 388. § (2) bekezdés]. A jogkövetkeztetések helyessége tehát kizárólag az irányadó tényállás alapulvételével vizsgálható.

Az irányadó tényállásból felülvizsgálati indítványában a terhelt és a védő hiányolta a felismerési távolság megállapítását. Az irányadó tényállásban azonban egyértelműen megállapítást nyert, hogy a 25

km/óra sebesség megtartása mellett az úton fekvő személy (sértett) 23-28 méter távolságból észlelhető volt. Az I. rendű terhelt azonban a sértettet későn észlelte, ekkor pedig az ún. megközelésbe kezdett. Az észlelés tehát kívül esett azon a távolságon, melyen belül az elvárható - akár lassító, akár intenzív - fékezéssel a jármű a sértett előtt megállítható lett volna. Ily módon - bár hiányosságként fölhozható - a vád tárgyává tett cselekmény jogi értékelése körében nincs jelentősége annak, hogy az eljáró bíróságok nem határozták meg, a terhelt hány méterről ismerte fel az úton, előtte fekvő akadályt.

2.

A Be. 416. § (1) bekezdése a) pontjának 3. fordulata alapján felülvizsgálatnak van helye, ha a terhelt bűnösségének megállapítására a büntető anyagi jog szabályainak megsértése miatt került sor.

Az alapügyben alkalmazott korábbi Btk. 187. §-ának (1) bekezdése szerint: aki a közúti közlekedés szabályainak megszegésével másnak vagy másoknak gondatlanságból súlyos testi sértést okoz, a közúti baleset okozásának vétségét követi el. A (2) bekezdés b) pontja alapján a büntetés egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztés, ha a bűncselekmény halált okoz.

E bűncselekmény elkövetési magatartása a közúti közlekedés valamely szabályának - szándékos vagy gondatlan - megszegése, eredménye a halál gondatlan okozása. A kettő között okozati kapcsolatnak kell fennállnia.

Az irányadó tényállás alapján a baleseti veszélyhelyzetet a sértett hozta létre azért, hogy a közútnak a közúti járművek közlekedésére szolgáló úttestén feküdt. A gyalogosnak a járdán, ahol pedig járda nincs, a leállósávon, az útpadkán vagy a kerékpárúton kell közlekednie [KRESZ 21. § (1) bekezdés]. A jelen esetben a baleset helyszínén csak behavazott útpadka volt, ezért a gyalogosok közlekedhettek az úttesten is [KRESZ 21. § (2) bekezdés], lakott területről lévén szó lehetőleg a menetirány szerinti bal oldalon [KRESZ 21. § (3) bekezdés a) pont 1. fordulat].

A sértett megszegte a közúti közlekedés szabályait azzal is, hogy az úttestet nem közlekedésre, avagy áthaladásra [KRESZ 21. § (5) bekezdés] használta. Gyalogosként tartózkodnia kellett volna minden olyan magatartástól, amely a járművek vezetőit megzavarhatja vagy megtevesztheti [KRESZ 21. § (6) bekezdés].

Kétségtelenül nem általános, hanem kivételesen előforduló jelenség az úttesten fekvő gyalogos. Ilyen helyzet azonban például a felülvizsgált ügyben érintett helyszínen - azaz lakott területen

belül vezető közúton - bármely különös okból, s bármikor előfordulhat. Ez váratlanul éri az úttesten közlekedő jármű vezetőjét, mert nem része a közlekedés általános rendjének, s ezért nem számít rá. Az ilyen helyzetből nyilvánvalóan mégsem az következik, hogy a bármely okból úttesten fekvő személy büntetetlenül elgázolható. „Csupán” az állapítható meg, hogy az úttesten fekvő személy baleseti veszélyhelyzetet idéz elő, amelyet az esetleg arra közlekedők az általános baleset-elhárítási kötelezettség alapján kötelesek elhárítani.

A Kúria egyetértett a felülvizsgálati indítványban foglalt érveléssel abban, hogy az úttesten sötét ruházatban fekvő személyre - amint azt az irányadó tényállás rögzíti - reálisan számítani nem kell. A BH2001.54., BH2000.528., BH1996.459., BH1996.242., vagy BH1990.458. szám alatt közzétett döntések is ezt a megközelítést üzenik.

A bíróságnak azonban minden esetben az általa elbírált ügy egyedi sajátosságaiából kiindulva kell jogi álláspontját kialakítania. A döntésének alapjául szolgáló egyes konkrét helyzeteket alkotó körülmények ugyanis egymástól eltérhetnek és rendszerint el is térnek. Az alapul fekvő ügyben az I. rendű terhelt nem kivilágítatlan külterületen és nem késő esti, éjszakai órákban, hanem megvilágított belterületen, még estébe sem érő napszakban vezette munkagépét ott, ahol gyalogos vagy gyalogosok úttesten közlekedésére, avagy áthaladására is számítani lehetett és kellett. Nem arra kellett számítania, hogy az úttesten feket valaki, hanem arra, hogy az úttesten gyalogos(ok) jelenhet(nek) meg. E körben a Kúria az elsőfokú bíróság okfejtésével (lásd az ítélet 9. oldalának alján) egyetértett.

Az I. rendű terhelt a közúton a KRESZ I. számú függelékének II.m) pontja alá sorolt ún. lassú járműnek minősülő munkaképet vezetett. A lassú jármű olyan jármű, amelyet beépített erőgép hajt és sík úton önerejéből 25 km/óra sebességnél gyorsabban haladni nem képes. A terhelt a munkagéppel már eleve úgy hajtott be a községbe, hogy annak csak a helyzetjelző fényei működtek, a távolsági és tompított fényoszóói viszont nem.

A gyakorlatilag világítás nélküli járművel való közlekedés folytán - függetlenül attól, hogy a bíróságok azt elkülönült közúti közlekedési szabályszegésként nem rótták fel (elsőfokú ítélet 9. oldal eleje, másodfokú ítélet 4. oldal 3. bekezdés), és attól is, hogy volt közvilágítás a belterületi úton - az I. rendű terheltnek fokozottabb gondossággal kellett volna közlekednie.

A KRESZ 26. §-a (1) bekezdésének f) pontja megszabja, hogy lassú járművel legfeljebb 25 km/óra sebességgel szabad közlekedni. A közlekedő jármű előtti útszakasz megvilágítása nélkül közlekedő I.

rendű terhelt azonban nem csupán nem tartotta be a munkagépre engedélyezett maximális sebességet, hanem még túl is lépte, s ezáltal a közlekedési szabályt megszegte.

Az eljárás bíróságok a terhelt által vezetett munkagép sebességét tényként nem állapították meg. Az elsőfokú bíróság a szakértő véleménye alapján egyrészt azt rögzítette a bizonyítékok értékelése körében a műszaki szakértői vélemény alapján (ítélet 8. oldal), hogy az a 47 km/óra sebességet nem érhetette el. Másrészről a vádlotti vallomások és az eljárás egyéb adatai (kamerafelvétel, közlekedő járművek sebességkülönbsége, műszaki szakértő véleménye) alapján pedig megállapította, hogy „a nyilatkozatok egybevetéséből 40 km/óra haladási sebesség a legvalószínűbb”, ami viszont már jelentős túllépésnek minősíthető.

A közlekedő jármű sebességére vonatkozó közúti közlekedési szabályt az I. rendű terhelt szándékosan szegte meg.

A KRESZ 26. §-ának (4) bekezdése előírja továbbá, hogy a jármű sebességét - jelen esetben a 25 km/óra sebességhatáron belül - úgy kell megválasztani, hogy a vezető járművét meg tudja állítani az általa belátott távolságon belül és minden olyan akadály előtt, amelyre az adott körülmények között - jelen esetben gyalogosnak az úttesten közlekedésére vagy áthaladására - számítani kell. Az I. rendű terhelt ezt a közlekedési szabályt is megszegte, szándékosan.

A közúti baleset okozásáért való felelősség vizsgálata és megállapítása során jelen ügyben (is) a KRESZ 3. § (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott általános gondossági szabályt kell alapul venni. Aszerint: aki a közúti közlekedésben részt vesz, köteles úgy közlekedni, hogy a személy- és vagyonbiztonságot ne veszélyeztesse, másokat közlekedésükben indokolatlanul ne akadályozzon, és ne zavarjon.

Az eljárás bíróságok tényként állapították meg, hogy amennyiben az I. rendű terhelt szabályszerűen - azaz a 25 km/h-t nem meghaladó sebességgel - közlekedik, akkor - még a munkagép szabályszerű kivilágítása nélkül is - 23-28 méterről, tehát időben, féktávolságon kívül - észlelte volna a veszélyt, az úttesten fekvő sértettet és lassító fékezéssel megállíthatta volna - 1-6 méterrel a fekvő sértett előtt - a járművét.

A szabályszerű közlekedés során, az úttesten keresztben fekvő sértett észlelésekor az I. rendű terheltnek azonnal meg kellett volna állnia és meg kellett volna győződnie arról, hogy a sértett segítségre szorul-e. Mindenkit terhelő általános erkölcsi parancs a megállási és a meggyőződési kötelezettség teljesítése, valamint a segítségnyújtás felajánlása az életét, testi épségét veszélyeztető helyzetben lévő személy számára, amelynek elmulasztását az elkövetéskor hatályos Büntető Törvénykönyv is büntetni rendelte a

172. §-ában, a segítségnyújtás elmulasztása bűncselekményeként.

A forgalommentes úton sebességtúllépéssel és kivilágítás nélkül közlekedő I. rendű terhelt részben e szabályszegések, részben a kellő figyelem és körültekintés elmulasztása folytán későn, akkor észlelte az úton fekvő sértettet, amikor járművét előtte már nem tudta megállítani.

Az indítványozók helyesen hivatkoztak arra, hogy a közúti baleset elhárításának alapvetően két elvárható módja van: a fékezés és az elkormányzás. A fékezés a jármű haladási sebességének a csökkentésével történő megállítását, az elkormányzás pedig a jármű kikerülő elhaladását jelenti.

Az indítványozók helyesen hivatkoztak arra is, hogy a veszély-elhárítás nem megfelelő módjának választása a jármű vezetőjének nem róható föl. Az I. rendű terhelt azonban egyáltalán nem is kezdett a közel sem fikciót képező fékezésbe, másrészt kikerülő elhaladásra irányuló elkormányzást sem végzett. Úgy döntött, hogy áthalad a sértett felett megkísérelve a jármű kerekeivel mintegy „megközölni” őt. Ezzel – bár a baleset elhárításának szándékával – tovább fokozta a már fennállt veszélyt. Az úttesten fekvő személy felett történő áthaladás ugyanis mindig közvetlen baleseti veszélyhelyzetet idéz elő.

Ráadásul az I. rendű terhelt amellet a minimálisan elvárható magatartás mellett, hogy egyidejűleg csökkentse a munkagép sebességét, még el is vétette a célzott ún. megközölést.

A Kúria ezért az eljáró bíróságokkal egyezően azt állapította meg, hogy a sebesség túllépése és a sértett halálát eredményező baleset között – az indítványozók állításától eltérően – fennáll az okozati összefüggés.

Az I. rendű terhelt a sötétben közlekedés biztonságát segítő világítás nélküli járművel és a megengedett sebességet túllépve közlekedése során a tőle elvárható figyelmet és körültekintést elmulasztotta. Ezért észlelte későn az úton, előtte fekvő sértettet, és ezért nem látta előre magatartásának lehetséges következményeit. A sértett halála tekintetében tehát a hanyag gondatlansága állapítható meg (korábbi Btk. 14. § 2. fordulata).

Az indítványozók utaltak arra, hogy a másodfokú bíróság – bár a jogi értékelésében és formálisan pusztán a szakértő véleményére utalva, de valójában ténylegesen azt elfogadva – azt rögzítette, hogy a munkagép az átlagosnál magasabb felépítményével áthaladhatott volna a sértett fölött, ha „a test valamely okból nem emelkedett volna meg” (másodfokú ítélet 4. oldal 7-8. bekezdés). Ezt azonban a másodfokú bíróság egy első fokon még felrótt további közúti közlekedési szabály [KRESZ 25. § (1) bekezdés] mellőzése

kapcsán rögzítette, egyéb összefüggésbe nem helyezte.

A Kúria ezzel összefüggésben mindenekelőtt azt rögzíti, hogy a másodfokú bíróság megállapítása ellentétes a másodfokú bíróság által is elfogadott - az elsőfokú bíróság által megállapított - tényállással, amely szerint az I. rendű terhelt azért haladt át a munkagép jobb első kerekének belső oldalával a gyalogos személy koponyáján, mert nem jól mérte fel az elhaladás távolságát. A jogerős ítélet tényállása említést sem tesz arról, hogy a sértett megmozdult és ez az mozdulat összefüggésben áll a bekövetkezett balesettél, illetve a sértett halálával.

A másodfokú bíróság megállapítására - és a felülvizsgálati indítvány érvelésére - figyelemmel a Kúria megismétli azt a fentebb tett megállapítását, hogy az úttesten fekvő személy felett történő áthaladás mindig közvetlen baleseti veszélyhelyzetet idéz elő.

Abban az esetben pedig, ha az eredményhez vezető kiváltó okhoz az elkövetőtől független további - ideértve a véletlenszerű - közreható ok (concausa) társul, az okozati összefüggés nem szakad meg. A közreható okoknak az eredmény bekövetkezésében betöltött jelentőségét a büntetés kiszabása körében kell megfelelő nyomatékkal figyelembe venni (EBH2005.1291., BH2015.121., BH2008.206., BH2002.169., BH1982.179., BH1997.564., BH1993.7.).

A jelen ügyben a baleset oka az I. rendű terhelt sebesség-túllépése volt. Feltételezve, de értelemszerűen tényként figyelmen kívül hagyva, hogy az ún. megközelítés során a sértett teste valamely okból megemelkedett, az az oksági összefüggést nem szakította meg.

Az I. rendű terhelt a közlekedése során tehát egyrésztől megszegte a KRESZ 26. §-a (1) bekezdésének f) pontjában előírt speciális közlekedési szabályt, másrésztől a baleset, valamint azzal együtt a sértett halála ezzel a szabályszegéssel ok-okozati összefüggésben következett be. A terhelt cselekményének minősítése körében nincs jelentősége annak, hogy a sértett által előidézett baleseti veszélyhelyzet elhárítása során e veszély elhárításának helyes vagy helytelen módját választotta.

3.

Az alapügyben eljáró bíróságok ezért a büntető anyagi jog szabályainak megsértése nélkül állapították meg az I. rendű terhelt bűnösségét a halálos eredményű közúti baleset okozásának vétségében.

Erre figyelemmel alaptalan a felülvizsgálati indítvány abban a részében is, amelyben a segítségnyújtás elmulasztásának büntette helyett az alapeseti, vétségkénti minősítés megállapítását kérte.

4.

Ha pedig a minősítés nem törvénysértő, a büntetés önmagában nem kifogásolható. A büntetéskiszabás önmagában a felülvizsgálat tárgyát nem képezheti (BH2005.337.III.). A büntetés kiszabásának felülvizsgálatára csak a bűncselekmény törvénysértő minősítése, illetve a büntetőjog más szabályainak megsértése esetén van lehetőség (BH2006.390.). A büntetés - és értelemszerűen a büntetés kiszabása - önmagában akkor eshetne felülvizsgálat alá, ha az - a minősítésen túl - a büntető törvény valamely mérlegelést nem tűrő rendelkezésébe ütközve volna a nemében és/vagy mértékében törvénysértő (BH2012.239.), amire egyébként hivatkozás sem volt, de ilyen törvénysértést a Kúria maga sem észlelt.

A kifejtettek alapján a Kúria - a Be. 424. §-a (1) bekezdésének 1. fordulata alapján tanácsulésen, a Be. 420. § (1) bekezdése 1. mondatának 1. fordulata szerinti összetételben eljárva - miután a Be. 423. §-ának (5) bekezdése alapján hivatalból lefolytatott vizsgálata eredményként feltételen eljárási szabálysértést nem észlelt - a felülvizsgálati indítványnak nem adott helyt, és a megtámadott határozatot - a Be. 426. §-a alapján - az I. rendű terhelte tekintetében hatályában fenntartotta.

A végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 3. §-ának (4) bekezdése, felülvizsgálatát pedig a Be. 416. § (4) bekezdésének b) pontja kizárja. Az esetleges újabb indítvánnyal kapcsolatos figyelmeztetés a Be. 418. §-ának (3) bekezdésén alapul azzal, hogy a bíróság - a Be. 421. §-ának (3) bekezdése szerinti feltételek fennállása esetén - az elutasító határozat hozatalát is mellőzheti.

Budapest, 2015. november 19.

Dr. Molnár Gábor Miklós s. k. a tanács elnöke, Dr. Feleky István s. k. előadó bíró, Dr. Holdampf Gusztáv s. k. bíró

A kiadmány hitelélül:

bírósági ügyintéző
NYM